

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.332 van 29 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2008 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 18 september 2008 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat R. AMDOUNI en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 augustus 2005 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met dhr. C.A., van Algerijnse nationaliteit.

Op 26 augustus 2006 is verzoekende partij het Rijk binnengekomen met een visum type D.

Op 20 september 2006 heeft de verzoekende partij zich bij de gemeente aangeboden om met toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag tot verblijf in te dienen en om haar inschrijving te verzoeken. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 25 juni 2007 heeft de gemachtigde van de minister beslist dat de verzoekende partij mocht worden toegelaten tot tijdelijk verblijf en dat zij in het bezit mocht worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BVR) geldig voor 1 jaar. Tevens heeft de gemachtigde meegedeeld welke documenten de verzoekende partij diende voor te leggen opdat het BVR kon worden verlengd.

Op 28 april 2008 neemt de Dienst Huisvesting-Woonbeleid van de stad Gent de beslissing tot de weigering van het attest van voldoende huisvesting, ten gevolge van een controle verricht in de verzoekende partij haar woning.

Op 18 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art, §2, eerste lid, 1°, van de wet);

De Dienst Huisvesting-Woonbeleid van Gent constateerde dat het huis te klein is voor 3 personen (...)”

2. Rechtspleging

De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en wegens het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partij onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, omdat de motivering deels onjuist en deels niet afdoende is, omdat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om de verzoekende partij toe te laten na te gaan waarom men precies die beslissing nam en haar in de mogelijkheid te stellen zich hiertegen te verdedigen, omdat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met het gegeven dat de derde persoon een baby betreft, die dus weinig ruimte behoeft, reden waarom de woning bijgevolg niet te klein is voor de verzoekende partij, en omdat een mutatie naar een ruimere woning werd aangevraagd bij de sociale huisvestingsmaatschappij.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld, dat zij geheel terecht tot de bestreden beslissing is gekomen op basis van een attest van de gemeente, dat deugdelijk opgesteld is en waarbij geen enkele reden is om te twifelen aan het door de gemeente gevoerde onderzoek, dat de bestreden beslissing verwijst naar het onderzoek van de gemeente en deze vaststelling en verwijst tevens naar de toepasselijke wettelijke bepalingen en dat de verwerende partij handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Ter adstruering van het eerste middel voert de verwerende partij aan wat volgt:

“(…) Betreffende een eerste middel van de verzoekende partij

In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Tevens beroept zij zich op artikel 10 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar het verblijf werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekster acht vervolgens artikel 10 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden.

Zij houdt voor dat de weigeringsbeslissing is gebaseerd op de 'veronderstelling dat de woning waarin verzoekster samen met haar echtgenoot en dochtertje woont, te klein zou zijn voor drie personen'.

Zij meent dat de loutere vermelding dat de woning te klein is voor 3 personen geen afdoende motivering zou zijn.

De verwerende partij laat in antwoord hierop vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen overeenkomstig art. 11 §2, eerste lid, 1° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen -waarnaar in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt verwezen-, artikel dat als volgt luidt:

'de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

*1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10'
en waarbij art. 10 duidelijk de voorwaarde van voldoende huisvesting stelt.*

Artikel 26/3 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt verder:

"De vreemdeling wordt geacht over voldoende huisvesting te beschikken in de zin van artikelen 10 en 10bis van de wet, indien hij een door de gemeentelijke autoriteiten afgeleverd attest kan voorleggen waaruit blijkt dat de woning waarin hij verblijft, voor hem en zijn gezinsleden voldoet aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten die in het betrokken gewest gelden. "

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid tot de bestreden beslissing is gekomen op basis van een attest van de gemeente, dat deugdelijk opgesteld is en waarbij geen enkele reden is om te twifelen aan het door de gemeente gevoerde onderzoek, (stuk 1)

De verwerende partij ziet niet in op welke wijze de vermelding dat de woning 'te klein' is, nog meer uitleg zou behoeven of hoe hieruit zou kunnen blijken dat het onderzoek door de gemeente niet zorgvuldig zou zijn gevoerd.

De gemeente heeft duidelijk op basis van het door haar gevoerde onderzoek vastgesteld dat de woning te klein is om 3 personen te huisvesten en heeft dienvolgens beslist om geen attest van voldoende huisvesting af te leveren.

De bestreden beslissing verwijst naar dit onderzoek en deze vaststelling, en verwijst tevens naar de toepasselijke wettelijke bepalingen. Er valt dan ook niet in te zien waarom de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of welk motief bijkomend had moeten / kunnen vermeld worden.

Verzoeksters beschouwingen nopens het gegeven dat een jonge baby niet evenveel ruimte behoeft als een volwassen persoon, doet niet ter zake. Niet alleen betreft zulks een inhoudelijke beoordeling, waarbij het aan de gemeente toekomt om deze te maken en niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken,

doch tevens blijkt niet dat het attest werd afgeleverd omdat er een baby zou zijn bijgekomen in het gezin.

Het attest vermeldt duidelijk dat de woning te klein is voor 3 personen. Verzoekster leidt hieruit kennelijk af dat de woning dan wel groot genoeg zou moeten zijn voor 2 personen, doch dit blijkt op geen enkele wijze het geval te zijn.

Bovendien geeft verzoekster kennelijk zelf te kennen dat zij meer ruimte nodig heeft, nu zij een nieuwe sociale woning heeft aangevraagd. Het gegeven dat zij zulke aanvraag heeft ingediend, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient verzoekster op datum van de bestreden beslissing te voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 10 e.v. van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het gegeven dat zij eventueel in de toekomst een ruimere woning zou kunnen bekomen, is volstrekt hypothetisch en geenszins vaststaand. De gemachtigde kon hiermee dan ook geen rekening houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Gelet op het voorgaande merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf in het rijk diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is niet ernstig. (...)"

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet, De Dienst Huisvesting-Woonbeleid van Gent constateerde dat het huis te klein is voor 3 personen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk voor beperkte duur niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden genoemd in artikel 10. Artikel 11, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet staat aan de minister of zijn gemachtigde toe om met het oog op de verlenging of vernieuwing van een verblijfstitel controles te verrichten of te laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling (nog) voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 waarbij artikel 11 van de Vreemdelingenwet werd vervangen door de huidige bepaling wordt bovendien verwezen naar het feit dat deze wetsbepaling de omzetting is van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging die voorziet dat de lidstaten de verblijfstitel van een gezinslid kunnen intrekken of weigeren te verlengen wanneer de voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer vervuld worden of wanneer de gezinshereniger en zijn gezinsleden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 61*).

Het loutere gegeven dat een vreemdeling, die tot een verblijf werd toegelaten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet langer voldoet aan de voorwaarden (waaronder het beschikken over een voldoende huisvesting) die vervat zijn in dit artikel kan bijgevolg, gedurende de periode omschreven in artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangegrepen worden door het bestuur om te beslissen dat de betrokken vreemdeling niet

meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Uit de memorie van toelichting blijkt echter dat

“elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst”

en dat

“De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moeten) worden vermeld”,

dit om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 22 van de Grondwet beschouwd werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van haar verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze besloten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van Karima DJEMIL door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 september 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.